

Heart Cry - "Pinkstervuur in de dorpskerk"

In verband met zijn basisthema *Opwekking* citeert Arjan Baan het volgende oude artikel *Pinkstervuur in de dorpskerk* uit het bekende Pinksterblad *Kracht van omhoog*¹.

Een predikant leed onder het feit dat zijn gemeente geestelijk gesproken op een "ijskast" leek. Op een dag van het gedenken van het historisch Pinksteren bad hij o.a. "Ach Heere, openbaar nu nog eenmaal uw kracht". Bij het zingen van het lied "Ruis, o Godsstroom der genade" hoorde hij plotseling een "ruisen van de Geest". Daarop bad hij "Kom nu, gezegende Geest, kom nu en daal als in de dagen vanouds op ons neer". Hij hield een korte preek van ongeveer een kwartier. Daarna stopte hij plotseling omdat hij opnieuw dat 'ruisen van de Geest' hoorde. Hij riep uit: "O God, laat Uw vuur nu vallen op onze gemeente en laat wonderen en tekenen gebeuren door de naam van Uw heilig Kind Jezus".

De tweede helft van dat gebed is een citaat uit de unieke gebeurtenis in Handelingen 4:23-31. Dat gemeentelieden tot belijdenis van zonde kwamen, zag die predikant als antwoord op zijn gebed voor 'vuur' en als een opwekking in de gemeente.

De unieke geschiedenis in Handelingen 4 – de situatie in een dorpskerk

Is het mogelijk om "Pinkstervuur in de Dorpskerk" één op één te vergelijken met de historische gebeurtenis in Jeruzalem in Handelingen vier?

* **De unieke situatie in Jeruzalem.** De apostelen Petrus en Johannes waren gearresteerd om hun getuigenis aangaande de *opgestane* Jezus en een genezing *in de naam van Jezus*. Zij moesten voor de Joodse oversten, oudsten en schriftgeleerden verschijnen. Deze legden hun een verbod op om te spreken en te leren *op gezag van de Naam Jezus*. Het is de eerste christenvervolgung *ter wille van de naam Jezus* die in Handelingen vermeld wordt.

De situatie in die dorpskerk echter betrof een blijkbaar geestelijk dode gemeente - *zonder* vervolging, arrestatie, spreekverbod en dreigingen van de kant van een kerkelijke leiding in verband met Jezus' naam.

* **Het gebed van de apostelen na hun vrijlating en van andere gelovigen.** Tegen die achtergrond van de rebellie tegen "de Here en zijn Gezalfde" baden zij om "met alle vrijmoedigheid **Gods Woord te spreken**" (4:24-30; vgl. Ef 6:19). Immers, alleen Gods Woord is het levende zaad, waardoor zondebesef, bekering en geloof gewekt worden met behulp van de Heilige Geest (Lk 8:11; Jak 1:18,21; 1Pe 1:23; Joh 16:8). Zij baden dan ook *niet* om 'vuur' van de Geest - dat staat overigens ook niet in vers 31.

In overdrachtelijke betekenis werkt **Gods Woord** anderzijds "als een vuur en als een hamer die een rots in stukken breekt"(gezag heeft ; Jr 23:29; Mt 7:28-29; 24:19).

In Handelingen 4 was er géén sprake van een of andere mystieke ervaring van een 'bruisen van de Geest'. De plaats van de bidstond werd bewogen.

Het gebed van die predikant daarentegen ging over een "*opnieuw neerdalen van de Geest*". Voor een dergelijk gebed is noch in het boek Handelingen noch in de brieven van het Nieuwe Testament een voorbeeld of aansporing te vinden. Integendeel, de Here Jezus had immers gezegd dat de Heilige Geest bij de Gemeente "**tot in alle eeuwigheid**" zou **blijven** (Joh 14:16-17).

Is een uitnodiging van de Geest om "op ons neer te dalen als in de dagen vanouds" niet een *belediging van God*, die de belofte van de Geest aan de Zoon destijds gegeven **heeft**, een *belediging van Jezus Christus*, die deze belofte "uitgestort **heeft**" en een *krenking van de aanwezige Heilige Geest*? De Schrift spreekt toch nergens over een hemelvaart van de Heilige Geest *uit* de Gemeente van Christus, dus ook niet over een 'opnieuw neerdalen' *in* of *op* de Gemeente of op enkelingen?

* De Here Jezus laat in zijn voorlezen en uitleg van de profetie van **Jesaja 61:1-2a** doelbewust vers 2b ("een dag der wrake van onze God", d.i. de oordeelsdag) weg. Hetzelfde doet Hij met zijn citaat van Johannes de Doper over een "doop met vuur" (Vgl. Mt 3:10-12 met Hand 1:5 en zodoende ook door de apostel Petrus, Hand 11:19). De Here Jezus is immers niet gekomen om de wereld te oordelen – **nu** is het (nog) **de tijd van Gods genade in Zijn Zoon, Jezus Christus**. Bijgevolg vinden wij nergens in het boek Handelingen of in de brieven van het Nieuwe Testament een gebed om of ervaring van 'een doop met vuur'. We lezen dan ook nergens in het Nieuwe Testament over "*vuur*" *in een gemeente* of "*vuur op de kansel*".

---

¹ J.E. van den Brink, *Kracht van Omhoog*, 19.5.1956, jaargang 23. Het artikel is geschreven door Jan van Gijs

De predikant daarentegen bad: "O, God, laat Uw vuur nu vallen op onze gemeente ...". Hij bad dus in feite om Gods gericht over zijn gemeente. Wat een verblinding.

Nog erger is het dat hij uit de volgende zondebelijdenissen in zijn gemeente concludeerde dat deze het gevolg van 'Gods vuur op de gemeente' respectievelijk Gods antwoord op zijn gebed was. En daarmee verblindde en misleidde hij velen die zijn verhaal lazen of hoorden – nu zelfs tot op de huidige dag.

Christus moest ook tegen de gemeente in Sardes zeggen: "Ik weet uw werken, dat u de naam hebt dat u leeft, maar **u bent dood**". Waarom raadt Hij niet aan om te bidden om een 'doop met vuur', maar zegt Hij: "**Bekeert u**" (Op 3:1-6)? In Laodicea zag het er ook droevig uit. Die gemeente kreeg o.a. de vermaning: "Koop ogenzalf om uw (geestelijk blinde) ogen te bestrijken, opdat u mag zien... Wees dan ijverig en **bekeer u**" (Op 3:14-22).

Gehoorzaamde men aan Zijn bevel, dan zou men eventueel hebben kunnen spreken van een 'opwekking', hoewel dat in een dergelijk verband *geen Bijbels begrip* is (vgl. ook Hand 19:8-10,18-20).

* **Vergeving - los verkrijgbaar zonder concrete bekering?**

Jezus' uitdrukkelijke opdracht aan de eerste evangelist (zendeling) onder de niet-Joden, de apostel Paulus, was, om door Gods Woord hun "de ogen te openen, **opdat zij zich bekeren van ... tot, opdat** zij vergeving van zonden ... zouden ontvangen door het geloof in Mij" (d.i. Jezus Christus, Hand 26:18-20).

De apostel Johannes wijst er nadrukkelijk op dat het eeuwige leven in de Zoon is. "Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet" (1Joh 5:10-12). Er staat *niet*: wie zijn zonden beleden heeft, heeft het eeuwige leven. Zei de Heer niet Zelf dat men "van Boven (uit God) geboren" moet zijn (Joh 3:3,5,7)? Deze 'wedergeboorte' schenkt God via **zijn Woord** (Jak 1:18).

* **(Openbare) zondebelijdenis – garantie dat ze oprecht, concreet en volledig is?**

Vooraf bij openbare schuldbelijdenissen is oppassen geblazen. Sommigen vergroten hun zonden uit omdat zij denken God daarmee te verheerlijken die hen uit een dergelijk 'diepe put' gered heeft. Het verhaal over hun oude leven of zonden staat dan in geen verhouding tot hun korte getuigenis over Gods ingrijpen in hun leven. Sommige (jonge) toehoorders kunnen door een dergelijk uitvoerige zondeverhaal zelfs op het idee komen om hetzelfde uit te proberen. God wordt alleen verheerlijkt door de waarheid en door het benadrukken van Zijn genade!

Sommigen belijden zonden om interessant te doen, soms zelfs zonden die zij niet begaan hebben. Het hart van de mens, zijn inwonende zondige natuur, is nu eenmaal "arglistig boven alles, ja verderfelijker is het" (Jr 17:9) – ook in een wedergeboren christen! De 'oude mens' in hem en haar heeft zich immers niet bekeerd, hij kan dat ook niet. De 'oude mens' is ook geen demon die 'uitgedreven' kan en moet worden. God heeft de 'oude mens' in Jezus Christus aan het kruis *veroordeeld*, de 'oude mens' is in Christus *mee gekruisigd*. "Laat dan de zonde (de 'oude mens') niet langer als koning heersen" – ook niet bij het al of niet in het openbaar schuld belijden (Rom 6).

Is een gemeente lauw of zelfs dood in Jezus' ogen, zou het dan niet voor de hand liggen om met **Psalm 139:23-24** eerst te bidden om Bijbelse zelfkennis? Immers, ook voor ons geldt: "Ja, *ieders* binnenste en hart is *ondoorgegrondelijk*" – ook voor iedere seculiere psychologie (Ps 64:7b). **Alleen God** kent "de geheimenissen des harten" (Ps 44:22). Groeiende Bijbelse zelfkennis leidt dan tot groeiende mensenkennis en zodoende tot geestelijk inzicht in de situatie van de gemeente. Dan worden we ook barmhartiger en zullen het niet in ons hoofd halen om over haar 'vuur van de hemel' (= Gods gericht) of 'vuur van de Geest' te bidden. Wij leven toch zelf uitsluitend van de overvloedige **genade** van de Here Jezus (Joh 1:16)?

Els Nannen, februari 2014